

Bilag 23.**De danske Grundejerforeningers
Landsorganisation.**

Den 23. Juli 1920.

I Anledning af det højtærede Indenrigsministeriums Skrivelse af $22/6$ d. A., hvorved Ministeriet anmoder De danske Grundejerforeningers Landsorganisation om en Udtalelse med Hensik paa Udløbet af Gyldighedsfristen for Loven om Fastsættelse af Husleje, skal Landsorganisationen udtale:

Principielt maa Organisationens Opfattelse, at den udløbende Lov ikke bør fornyes. Lovens Bestemmelser betyder et saadant Indgreb i den grundlovhjemlede Ejendomsret, at deres Opretholdelse kun har kunnet forsvares med Hensik til en Kriseperiodes ganske ekstraordinære Forhold, og da Samfundet nu har til Opgave at arbejde sig ud af denne Kriseperiode, maa ogsaa Krisetidsbestemmelserne forlades, og dette saa meget mere som disse ekstraordinære Bestemmelser, efter vor Overbevisning, desværre ikke blot har virket efter deres Hensigt at holde Huslejen nede, men tillige har medvirket til at forøge den særlige Krise paa Boligmarkedet, som har givet sig Udslag i Mangel paa Boliger i mange Byer og i utilstrækkelig Fremskaffelse af nye Boliger, hvor der var — og er — Brug for saadanne, et Forhold, der yderligere er bleven forværret ved de kendte, uheldige Arbejdsforhold.

Under de herskende Opfattelser, derunder ogsaa den højtærede Indenrigsministers Udtalelse i Folkethinget for kort Tid siden om Lovens Fornyelse, skal vi imidlertid, efter saaledes at have henvist til vor *principielle* Opfattelse, for Tiden indskrænke os til at bede denne erindret, saaledes at man ved Lovens Revision forbereder Overgangen til normale Forhold paa dette Omraade, ligesom paa de andre Omraader, paa hvilke Lovgivningsmagten i Krisetiden har grebet ind med ekstraordinære Restriktioner. Og vi skal dernæst stærkt understrege og overfor Ministeriet paa det mest indtrængende anbefale vore *subsidiære* Ønsker.

Det til Grund for Huslejeloven liggende Ønske eller Princip, er at forhindre urimelige, ublu Lejeforhøjelser. Mod selve dette Princip i al Almindelighed skal vi ikke udtale os, men vi maa mene, at man ved mange af den nugældende Lovs Bestemmelser og især ved den Maade, hvorpaa de udføres i Praksis, er gaaet langt ud over Princippet. Allerede selve Lovens Titel strider mod Princippet; det burde være, ikke en Lov om „Fastsættelse af“ Husleje, men en Lov med Bestemmelser imod „ublu Leje“, det vil sige Leje af en saadan Højde, at den er uden sandt Grundlag i Ejersens faktiske Udgift ved Lejligheden og derved falder ind under Begrebet Aager.

Vi tillader os i saa Henseende at henvise til den svenske Huslejelovgivning, Svensk Lov af 1919 mod ublu Husleje, og især den nye svenske Lov, der er traadt i Kraft den 1. Juli d. A., indeholder Bestemmelser der præciserer, saavel Samfundets Ønske om at komme mulig Aager tillivs, som dets Bestræbelser for dog nogenlunde at opretholde den private og frie Virksomhed og ikke skabe unødvendige, ja skadelige Hindringer for, at det private Initiativ kan udfolde sig ved Administrationen af de forhaandenværende som ogsaa ved Tilvejebringelsen af nye Boliger og Lokaliteter.